

kových částí do jeho vlastnictví, tato žádost jest nedůvodna a byla soudem první stolice právem zamítnuta. Šetření, nařízené soudem rekursním, bylo zcela zbytečné.

Čís. 526.

Neplatí ustanovení § 261, odstavec šestý, c. ř. s., nýbrž § 43 j. n., odmítl-li soud za řízení sám od sebe žalobu pro nezhojitelnou nepříslušnost. Postoupil-li první soud přes to k návrhu žalobce žalobu na soud, jím označený, jest v otázce příslušnosti rekurs přípustným.

(Rozh. ze dne 26. května 1920, R I 320/20.)

Soud první stolice odmítl z moci úřední žalobu pro nepříslušnost a postoupil ji k návrhu žalobcovu živnostenskému soudu. Rekursní soud odmítl stížnost žalovaného z toho důvodu, že jest nepřipustnou dle šestého odstavce § 261 c. ř. s.

Nejvyšší soud vyhověl stížnosti žalovaného, zrušil napadené usnesení a nařídil rekursnímu soudu, by vyřídil stížnost žalovaného do usnesení soudu první stolice nehledě k uvedenému důvodu odmítacímu.

Důvody:

Podle šestého odstavce § 261 c. ř. s., který byl nově zaveden článkem VI. čís. 14 novely o úlevách pro soudy, může žalobce, namítá-li žalovaný nepříslušnost, navrhnouti, by soud pro případ, že by vyhověl námítce, postoupil žalobu soudu, žalobcem uvedenému. Soud má vyhověti tomuto návrhu, není-li toho mínění, že druhý soud patrně jest nepříslušným. Postoupení dlužno spojití s usnesením o nepříslušnosti, a proti tomuto usnesení nepřipouští se kromě rozhodnutí o útratách sporu o příslušnost žádný opravný prostředek. Toto ustanovení neplatí, když žalovaný nenamítal nepříslušnost soudu, nýbrž soud z moci úřední nadhodil otázku nepříslušnosti, ani výslovnou úmluvou stran neodstranitelné, o ní jednal a nepříslušným se uznal. V případě takovém žalobce nemá práva, navrhnouti, by soud, uzná-li se nepříslušným, postoupil žalobu soudu jím uvedenému, a soud není oprávněn tak učiniti, nýbrž má se omeziti na to, prohlásiti se podle § 43 j. n. nepříslušným a odmítnouti žalobu, proti kterémužto usnesení přísluší dle § 514 c. ř. s. oběma stranám opravný prostředek rekursu. Že tomu tak jest, plyne zřejmě nejen z doslovu, nýbrž i z dějin vzniku šestého odstavce § 261 c. ř. s. Odstavec ten zněl v osnově zákona o úlevách pro soudy takto: »Vysloví-li soud po předchozím ústním jednáním svou nepříslušnost, má k návrhu žalobcovu postoupiti usnesením právní věc soudu, žalobcem uvedenému, a zároveň dle § 52 rozhodnutí o nákladech mezisporu o příslušnost. Proti usnesení, jímž soud vysloví svou nepříslušnost a zároveň postoupí právní věc soudu žalobcem uvedenému, nepřipouští se prostředek opravný. Naproti tomu může usnesení žalovaný v odpor vzato býti rekurssem, vyslovena-li nepříslušnost z moci úřední...« Zde tedy bylo pomýšleno jak na případ, že žalovaný namítal nepříslušnost, tak i na případ, že z moci úřední vyslovena byla nepříslušnost

soudu, a pro případ posléze naznačený vyhrazen byl žalovanému výslovně rekurs. V motivech k osnově zákona bylo v té příčině připomenuto, že v takovémto případě žalovaný nesmí návrhem žalobce na postoupení býti obmezen v právu, jinak mu příslušejícím. Podle vysvětlivek k novele o úlevách pro soudy doznala osnova zákona v tom směru podstatných změn. Především se předpokládá, že byla vznesena námitka nepřislušnosti. Případ, že soud vysloví svou nepřislušnost z moci úřední, byl vyloučen; pročež nebylo třeba vyhraditi žalovanému pro tento případ prostředek opravný (výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914 č. 43 věstn.). V tomto případě soud první stolice tedy pochybil, když přes to, že žalovaná strana nenamítala nepřislušnost dovolaného soudu, naopak hájila jeho příslušnost, učinil usnesení ve smyslu 6. odstavce § 261 c. ř. s. přihlížeje k návrhu, žalobcem v té příčině neoprávněně podanému; nesprávný postup ten nemůže býti žalované na újmu a nemůže ji zejména zbaviti práva, odporovati rekusem usnesení soudu stlice prvé bez jejího návrhu a proti její vůli učiněnému. Neprávem tedy soud rekursní odmítl rekurs žalované jako nepřijatelný.

Čís. 527.

Prodávatel jest povinen odškodniti kupitele, jenž nucen byl zapraviti meliorační břemena, kupitelem výslovně nepřevzatá.

(Rozh. ze dne 26. května 1920, Rv I 234/20.)

Žalobci koupili dne 4. prosince 1917 od žalovaných velkostatek v O. Dle smlouvy převzali povinnost platiti daně, přírážky k nim a jiné veřejnoprávní dávky, od 1. prosince 1917 splatné. V listopadu 1918 byli kupitelé upomenuti vodním družstvem v O., by zaplatili na meliorace pozemků a regulaci, dokončenou roku 1913, peníz, jenž připadá na velkostatek O. Žalobci peníz ten zaplatili a domáhali se na žalovaných jeho náhrady. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl v důvodech po stránce právní: Žalobci opírají žalobní nárok o tvrzení, že jedná se v tomto případě o zadrželé dávky a závazky velkostatku, jako podílníka družstva obce O., že nevěděli o tom, že jest zde nějaké družstvo, jehož podílníkem jest ukoupený velkostatek, že nebylo jim o těchto dlužích ničeho sděleno a že nejsou povinni je hraditi, poněvadž dluhy tyto nebyly ve smlouvě kupní uvedeny. Tvrzení žalobců, že jedná se o zadrželé příspěvky vodního družstva obce O. a že nejsou povinni příspěvky tyto platiti, není správné. Dle § 23 vodního zákona ze dne 30. května 1869 č. 95 ř. zák. a dle § 61 zemského zákona pro Čechy ze dne 28. srpna 1870 č. 71 z. zák., na základě vodního zákona vydaného, stane se členem vodního družstva ten, kdo nabude pozemku, pojatého do družstva a jest ku plnění, z tohoto poměru vyplývajícím zavázán. Tato povinnost jest břemenem pozemku a má až do částky tříletých zadrželostí přednost před jinými reálnými břemeny bezprostředně po zeměpanských daních a veřejných dávkách a zaniká pouze řádným vyloučením zatíženého pozemku z družstva, aneb jeho rozpuštěním. Jest tudíž omezení toto omezením zákonným, spjatým s dotyčným pozemkem a vázne na něm jako břemeno reálné. Ten pak, kdo nabude takového pozemku, musí nésti s ním i bř-